

Sygn. akt V KK 350/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)

SSN Przemysław Kalinowski

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

Protokolant Anna Kowal

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 21 lutego 2013 r., w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,
w sprawie **E. D.** skazanego za przestępstwa z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i innych
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 6 czerwca 2012 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 29 lutego 2012 r.

1. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia wydanego na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. o karze łącznej i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adv. P. M. z Kancelarii Adwokackiej kwotę 738,- zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23 % podatku VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.

UZASADNIENIE

W wywiedzionej kasacji, obrońca skazanego E. D. zaskarżył prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 6 czerwca 2012 r., w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej.

Zarzucając: „rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez rażące naruszenie prawa materialnego, polegające na błędnym zastosowaniu art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. przy wymiarze kary łącznej orzeczonej w stosunku do oskarżonego, w postaci:

- wymierzenia E. D. kary łącznej w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności w sytuacji, gdy podlegające łączeniu kary jednostkowe wynosiły: 5 lat kary pozbawienia wolności za czyn I oraz 10 miesięcy kary pozbawienia wolności za czyn II, a zatem wymiar kary łącznej nie mógł przekroczyć 5 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- nie zastosowanie zasady pełnej absorpcji w stosunku do kar podlegających łączeniu pomimo istnienia przesłanek do jej zastosowania w postaci zbieżności czasowej i sytuacyjnej, wskazywanych przez Sąd Orzekający w uzasadnieniu skarżonego wyroku”

skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku wobec E. D. w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. Obrońca wniósł również o zasądzenie na jego rzecz kosztów obrony z urzędu.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej uwzględnienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego E. D. jest zasadna, gdyż rację ma skarżący, że wskazany wyrok Sądu Apelacyjnego, w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej, jest wadliwy, albowiem zapadł z rażącym naruszeniem przepisów prawa materialnego. Sąd Apelacyjny łącząc wymierzoną karę 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną za czyn z art. 191 § 1 k.k. oraz karę 5 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i orzekając na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. karę łączną 6 lat pozbawienia wolności przekroczył sumę kar jednostkowych, a więc dopuszczalny, wskazany w art. 86 § 1 k.k. wymiar kary łącznej.

Uchybienie to miało rażący charakter i niewątpliwy wpływ na treść wyroku, jednak z uwagi na to, że obarczone jest nim rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego

zawarte w punkcie I (w tiret czwartym) wyroku, uchylono orzeczenie jedynie w tej części i w tym zakresie sprawę przekazano do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu. Z uwagi na to, że jest to wystarczające do wydania merytorycznego orzeczenia, Sąd Najwyższy w oparciu o przepis art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. ograniczył rozpoznanie kasacji tylko do tego właśnie uchybienia, bowiem rozpoznanie drugiego zarzutu jest bezprzedmiotowe.

Sąd Najwyższy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. M. kwotę 738 zł, w tym 23 % podatku VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na mocy art. 29 prawa o advokaturze w zw. z § 14 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.